Ч. 32. Четвер 12 (25) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З буджетової комісиї австрийскої Делеґациї. — Воєнний настрій в Европі. — Болгария і Туреччина. — З поля війни).

В комісиї буджетовій австрийскої Делеґациї ухвалено резолюцию поставлену делеґатом Длужаньским в справі покликуваня сільского населеня до справ військових підчас жнив. Резолюция тота домагає ся, щоби від 15 липня до кінця серпня не покликувано до вправ сільского населення з виимкою професионїстів. Принято також і другу резолюцию Длужаньского в справі признаня додатків до платні тим військовим духовним, котрі не з власної вини не можуть авансувати до VIII кляси ранґи. Над резолюциєю Делюґана, щоби жовнїрам давано що день вино, комісия перейшла до порядку дневного.

Війна на далекім Всходї, хоч леди що ще розпочала ся, потрясла глубоко Европою і вже викликала в деяких державах настрій воєнний. Поминувши то, що такі держави як Австро Угорщина і єї сусїди знайшли ся ще в більшій як доси небезпечности, воєнний настрій проявив ся навіть аж на піринейскім півострові. Іспанія мобілїзує військо, котре має вислати нїби то для береженя своїх портів, положених при головних лїніях. На острови канарийскі мають відійти сими днями два полки і 4 батериї. Впрочім міністерство війни держить рухи війска у великій тайнї та й годі знати, в якій цїли они відбувають ся, бо по правдї нїхто і нїчо не грозить іспаньским портам. Можна би в тій мобілїзациї добачувати якусь звязь з Анґлією, але президент мінїстрів Мавра заперечив тому, мов би був якийсь іспаньско-анґлійский союз. Зачувати навіть, що навіть Портуґалія постановила змобілїзувати 15.000 войска. В виду того не можна дивувати ся, коли від часу до часу вирине чутка, що й Австро-Угорщина лагодить ся до мобілїзациї; наша держава мала би до того в сїй порі може більшу причину, як яка инша. На балканьскім півострові мабуть не прийде до спокою, мимо того, що в сїй хвили надходять звідтам успокоюючі вісти. Поменші балканьскі держави здаєсь, не схотять нарушити мира, бо в виду того, що Росия запутана у війну на далекім Всходї, не можуть сподївати ся на єї поміч. Але инша річ, чи Туреччина не спонукає їх до війни. Болгарский аґент дипльоматичний в Парижи Золотович сказав одному з дипльоматичних інформаторів ґазети „Temps", що Болгария рішила ся нинї більше як коли небудь не робити нїчого, що могло бы нарушити мир. Але инша річ, чи Туреччина схоче так само поступати. Туреччина збирає заєдно войско над болгарскою границею, гнобить у себе болгарских підданих і робить шкоду болгарскій торговли. В Константинополи — каже Золотович — взяла знов від кількох неділь перевагу воєнна партия. Турки раді з того, що Росия має війну на далекім Всходї, а фанатизм турецких урядників стає що раз більший. Згаданий інформатор, Жорж Вілїєр додає до того: Менї видить ся, що в Льондонї і Парижи займають ся справою спільного виступленя в Константинополи і Софії і уважають єї за імовірну.

З поля війни заслугують на увагу дві вісти, котрі здають ся бути певним фактом, а то перша, що намістник Алексієв переніс свою головну кватиру з Порт Артура до Харбіна, а друга, що росийска кіннота посунула ся аж до Анчу в глубину Кореї і збурила телеґраф, що іде із Сеуля через се місто аж до міста Віджу над рікою Ялю, а звідси через Манджурию аж до Мукдена, столицї сего краю. З обох сих вістий виходило би, що як з одної сторони позиция росийскої воєнної сили на півострові Ліаотунґ внаслідок звістних подій на мори єсть загрожена і могло би стати ся, що навіть кріпость Порт Артур не далось би удержати, так з другої сторони войско росийске може свобідно посувати ся в глубину Кореї, бо доси на далекім просторі від границї не стрітило нїякого опору, не зійшло ся з більшою

---

17)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Чи ваша тїтка відвідає вас коли?

— То нї. Від коли віддала ся, не була ще тут. Коли-б єго лишила самого на вісїм днїв, то вбила би собі в голову, що він утече з якою ґрафинею; она бо, знаєте, також має неаби яке понятє о своїм мужу і гадає, що найбільші дами у Авенморе можуть в нїм залюбити ся. Відтак мій муж не любить плаксивих людий, а бідна Люсї справдї не має чим тїшити ся від часу, як віддала ся. А що я маю обовязок дбати в першім рядї о мого чоловіка, то я не запрошую єї до себе, хоч трохи сьвіжого воздуха добре би їй зробило. Коли маю трохи вільного часу, а конї не мають роботи, то їзджу до неї до Авенморе. Тодї побалакаємо собі, она пожалує ся передо мною і стане їй лекше.

— Чи ще нема воза? — спитала Франціска, котру та розмова не конче займала. — Брук мусів вже перед півтора години бути в Блекмарден, хиба що їхав би нога за ногою. Може вже висхло моє одінє, панї Девлї?

— О, здаєть ся ще нї — відповіла господиня.

— Може у вас дома здогадають ся вислати вам сухе одінє — сказав Норберт. — Брук знав, що ви упали у воду.

— А наш Брук дуже печаливий. Певне вишлють сухе одінє, а мокре возьму з собою в скринку. Сумний конець соромної поражки.

— На одну поражку в житю мусите пристати; за собою маєте цїлий ряд сьвітлих побід.

— Пусті, безвартістні побіди! — сказала Франціска зі сьміхом, в котрім мішав ся жарт і смуток.

Нараз роздав ся туркіт коліс. Она зірвала ся з крісла і підбігла до вікна.

— Так, приїхав віз і моя добра стара Моллї; а тепер, Норберте, ваш обовязок скінчив ся; можете сісти на коня і їхати до дому. Надію ся, що ви чей не гніваєте ся на мене, що втратили такий хороший день.

— Ще нїколи не провів я дня, котрий був би так мало страчений як той — відповів Норберт поважно.

— Які ви при тім торжественні! Нехай і так, але то дуже мила вічливість з вашої сторони для панї Девлї і для мене; особливо для панї Девлї бо она найбільше забавляла вас розмовою. А ось іде панна Мельрон з куферком; тепер, панї Девлї, пійду знов на гору до вашої комнати, аби переодїти ся.

Вибігла з комнати і о мало не потрутила старшу, кремезну панюю, котра прибула до Блекмарден перед одинайцятьма лїтами як учителька леді Фаннї, а тепер жила там як помічниця і приятелька молодої дївчини. Она дуже дбала о науку Франціски, як довго Франціска позволила учити себе; старала ся подати їй як найбільше відомостий, учила єї бесїд, історії і всяких инших предметів, але всї єї заходи були даремні; Фаннї не богато від неї научила ся, але за те сердечно полюбила добру учительку.

— Ах, які ви добрі, що самі приїхали по мене! — скрикнула она — Ходїть разом на гору, оповім вам о моїй пригодї і переберу ся.

— Голубко, менї сказали, що ти мало не утопила ся!

Між тим вийшов Норберт на двір, аби поглянути за конем. Велів приготовити єго до дороги і ждав тимчасом перед домом, аби помогти леді Франціцї сїсти на віз. Єму дуже спішило ся і після єго гадки Фаннї за довго убирала ся. Що оповідала господиня дому, не могло єму зійти з мисли:

„Картка з книги минувшини" — сказав до себе.

XVIII.

Душевні борби.

Перше, що Норберт почув того груднєвого дня при своїм повороті до дому від панї Девлї, було, що з міністерства надійшла прихильна відповідь: засуджене Гемфрея Варґаса на кару смерти знесено і замінено єму кару на дожизненну вязницю.

— Тепер ті всї чоловіколюбці будуть вдоволені — сказав з огірченем — особливо сер Еверард.

японьскою силою. Трудно припускати, щоби Японці сиділи доси зовсім безчинно і длятого треба припускати, що они або хиба лагодять якийсь тайний маневр, щоби заскочити несподівано російске войско, або що студінь і сніги спинили їх в поході. За кілька днів чей будуть важнійші вісти з далекого Всходу і вияснять ситуацию.

Новинки.

Львів дня 24-го лютого 1904.

— **Є. В. Цісар** уділив з своїх приватних фондів 100 К запомоги церковному комітетови в Лещаві долїшній, добромильского пов. на докінчене будови церкви.

— **ВПреосьв. Митрополит Шептицкий** довершив в неділю рано рукоположеня чотирох окінчених богословів, а по полудни виїхав до Відня, звідки поверне по двох тиждннях.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** перенесла між иншими учителів і учительки: Фел. Уленецку з Фільваркового Кута коло Городенки до 6-кл. шк. жіночої в Городенцї, Анд. Шмида з Буковска до Динова, Ант. Матлу з Гумниск до Надятич, Йос. Прокоповича з Деменки лїсної до Волцнева, Стан. Беднарску з Сойкової до Острова. — В стан супочинку перенесені учителі: Вол. Борковский в Самборі, Мария Трандівна в Турцї, Іван Войцїховский в Бережанах, Мария Строківна в Тичинї, Олена Левицка в Скнилові, Іван Станимира в Слобідцї сгрусівскій. — Кр. Рада шкільна вилучила громаду Гватковичі в перемиским окрузї з Трійчич і зорганізувала окрему 1-кл. шк. в Гватковичах; зорганізувала 1-кл. шк. в Черганівцї, косівского округа і доповняючий курс рільничий в Підзамочку коло Бучача; перемінила 2-кл. школу в Струтинї нижнім на 4-кл., а 1-кл. школу в Посадї горішній, сяніцкого округа, на 2-кл. та порішила будувати нову школу з 8-ма салями для науки з Бирчи, добромильского округа.

— **Земля на продаж.** Дня 14 марта відбуде ся в окружнім суді в Станиславові лїцитация дібр Середне в калускім повітї, які належали до Витовта Поструского. Добра оцїнені на 244.000 К.

— **Борба жандарма з злодіями.** На розмежу громад Львова і Замарстинова зробило ся було передвчера вечером величезне збіговиско. Жандарм Володислав Сак хотїв арештувати палкового злодія Франца Лукачина, котрий з трома иньшими злодіями обікрав був різника Гайнвольфа. Злодії збігли ся і хотїли арештованого Лукачина відбити. Межи ними був також найнебезпечнійший злодій Йосиф Павловский. Жандарм держачи одною рукою арештованого, а другогою карабін, відганяв ся як міг, а тимчасом збіговиско робило ся щораз більше і пішов такий страх по людех, що вже зачинали замикати склепи і віконницї в домах. На то над'їхав якийсь віз. Злодії кинулись до воза і розібрали его, узброївшись люшнями і орчиками, а сьмілїйші таки приступили до жандарма і зачали ему грозити. Жандарм пустив арештанта, а зміривши ся карабіном до товпи, загрозив, що буде стріляти. Товпа розступила ся, а Лукачин скористав з того і втік. Сак хотїв тодї арештувати Павловского, а той пустив ся втїкати. Жандарм здогонив его в селї коло якоїсь хати і там хотїв его арештувати, але Павловский добув ножа і вхопивши за багнет хотїв жандарма пробити. Тодї жандарм боронячись, пробив Павловского, встромивши ему багнет в черево так, що аж внутренности з него вийшли. Павловского в станї безнадійнім відвезено до шпиталю, а Лукачина незадовго опісля арештовано.

— **Страшна пригода.** З Будапешту доносять: В місцевости Сень, в сатмарскім комітатї, устроїла тамошна інтелїґенция аматорске представлене. В часї представленя один з аматорів Золтан Пірфай добув револьвера і так як ему випадало з ролї, стрілив до граючої з ним разом панни Марґарети Фішер, дочки властителя більшої посїлости з околицї. Поцїлена в серце упала дївчина нежива на землю. Показало ся, що Пірфай взяв з собою на представлене револьвер набитий кулями і не виймивши набоїв, вистрілив. Пірфая арештовано.

— **Братоубийство.** З Косова доносять: Дня 14 с. м. в Красноїлї коло Жабя бив гуцул Юрко Морощук свою жінку. На крик жінки прибіг брат Юрка, Василь і ударив Юрка колом. Юрко пустив жінку, а кинув ся на свого брата і пробив его кухонним ножем на смерть.

— **Дефравдациї.** Онегди пополудни арештовано у Львові К. Желяшкевича, каменяра, одного з провідників социялїстичної партиї, директора каси хорих робітників будівельних. Вже від давна говорено, що в тій касї непорядки. Перед тиждньем війшло до Намістництва донесене про дефравдацию в касї хорих, а Намістництво, яко надзираюча власть, вислало сейчас двох урядників до провірена стану каси. По переведеню контролї ствержено, що не стає 6.200 К. В наслїдок того арештовано К. Желяшкевича. Желяшкевич признав ся, що допускав ся дефравдациї, а грошї обертав на позички для своїх товаришів і на социялїстичну аґітацию. По переслуханю відставлено его до вязницї карного суду.

— З Ниська доносять до одного із львівских дневників: В місточку Боянові арештовано сими днями тамошного почтмайстра Володимира Трешкого, котрого уважано загально заможним чоловіком. Показало ся, що Трешке фальшував підписи на переказах і листах грошевих і забирав для себе грошї. Для закритя тих дефравдаций вів двоякі книги. Трешке признав ся отверто до дефравдаций, котрі мають виносити разом до 10.000 корон.

— **Огні.** Із Стрия пишуть нам: В Пилї під Стриєм вибухнув сими днями пожар, котрого жертвою стала коршма і два будинку господарскі кн. Пузини та три господарскі будинки коршмаря Маркуса Гартенберґа. Шкода виносить кільканайцять тисяч корон. — Дня 21 лютого о $12^1/_2$ годинї в ночи вибух з незвістної ще причини огонь в Надїєві, долиньского повіта і при сильнім вітрі знищив пять селяньских загород разом зі всіма будинками господарскими. Огонь почав ся у Онїфра Грицишина і перекинув ся відтак на будинки Луция Михайлишина, котрому згоріло 10 штук грубої худоби. Нїоден з погорільцїв не був обезпечений. Шкода виносить 7.800 корон

— **Видїл товариства „Шкільна Поміч“** у Львові просить своїх Вп. членів на загальні збори, що відбудуть ся в слїдуючу недїлю (28 н. ст. лютого с. р.) о год. 4 з полудня в комнатах „Рускої Бесїди“. На порядку дневнім стоять: 1) справоздане з дїяльности уступаючого видїлу, 2) справоздане контрольної комісиї, 3) вибір нового видїлу і 4) внесеня членів.

— **Страшна месть.** З Великого Варадину на Угорщинї доносять: З марної причини допустив ся онегди в Надь Пайом молодий челядник каменярский, Яков Рослер, замаху, котрий позбавив житя чотири особи, а вісїм тяжко поранив. Іменно Рослер прийшов до

Вечером ждали на него в Шпрінґфільдї з вечерею. Коли там приїхав, застав сер Еверарда на его улюбленім місци коло огня; перед ним стояв столик до читаня і лямпа. Валлї сиділа при фортепяні і грала якийсь сумовитий твір Шопена. Встала, аби привитати ся з Норбертом; сер Еверард поглянув від книжки і приязно кивнув до него головою.

Валлї спитала, як відбуло ся польоване і Норберт оповів їй про пригоду Фаннї.

— Страшно — скрикнула Валлї — могла стратити житє, правда?

— Очивидно, була в великій небезпечности.

— Дуже настрашила ся?

— Цїлком нї Она не знає страху. Але удар о дерево заголомшив ї і она вімлїла.

— Який ти добрий, що так нею займив ся.

— Добрий! А тобі було би приємно, коли-б я був полишив ї під опікою льокая, а сам пігнав дальше на кони?

— Пристрастний спортсмен був би до того спосібний — відповіла Валлї, сьміючи ся.

— Забуваєш, що Норберт і леді Францїска довголїтні знакомі — сказав сер Еверард. — Він не міг свою приятельку полишити серед таких обставин. Я навіть гадаю, що та лицарска прислуга зробила ему більшу приємність як польоване.

Голос его звучав трохи глумливо. Валлї дивила ся цїкаво то на вітця то на судженого, але не сказала нї слова.

— Поздоровляю вас з успіхом вашої просьби, сер Еверарде — сказав Норберт.

— Не називай то моєю просьбою. Сер Натанїєль мав з нею тілько до дїла як і я; і твоя тітка підписала ї також.

— Але сер Натанїєль сказав менї, що ви дали почин до тої просьби; вам дуже лежала на серци доля того волоцюги

— Може я знав лїпше як хто, о яке бідне, нуждене єствоване тут розходило ся — як погано було би мстити ся на тім останку его житя. І менї не здасть ся, аби его смерть справила тобі вдоволене.

— Не справила би менї вдоволеня, коли би невинний потерпів кару, але винний повинен був висїти. Впрочім менї здасть ся, що коли би ви не були поважно сумнївали ся о винї того чоловіка, то ледве чи так горячо вставлялись би за зміною засуду.

— Та справа обходила в першім ряді судиїв присяжних і они рішили ї в его некорисность. Я мав лише чувство, що він нещасливий, що не умів розріжнити, що добре а що зле і котрому належить ся дарувати кару смерти.

— Коли ви своє милосердіє розширюєте і на таких людий, то будете мати кождого тиждня нагоду писати просьби о помилуване до міністерства....

— Пригода того чоловіка лучила ся в повіреним менї окрузї і сильно мене тронула. Надію ся, любий Норберте, що перестанеш вже о тім говорити і не будеш примушувати мене більше оправдувати ся.

— Перший раз, від коли приймали Норберта як судженого Валлї в Шпрінґфільдї, провіяв ся холод в поведеню між сер Еверардом а его будучим зятем.

Хороше, дитинне лице Валлї трохи насупило ся, коли она відозвала ся до вітця з просьбою:

— Не перечте ся, тату, з Норбертом; атже се его так близько дотикає!

— Певне. Але я гадаю, що ми вже досить того мали. Про деякі річи не можна так часто говорити....

А однако ще того самого вечера зійшла бесїда на ту саму річ.

Вечеря минула. Валлї посиділа ще кілька мінут, відтак встала і лишила обох мужчин в комнатї. Норберт отворив їй двері і легко стиснув за руку, заки вийшла. Відтак вернув до комина і сїв напротив сер Еверарда, що присунув свій фотель до огня Була бурлива ніч, вітер свистав в галузях дерев; довгі галузи кедрів скрипіли і стогнали. Новий місяць то виринав на небі, то ховав ся за чорні, поторгані хмари.

Кілька хвиль сиділи оба мовчки при огни і прислухували ся шумови вітру. Сер Еверард був задуманий як звичайно; він глядів на горючі полїна. Смуток, якого не міг позбути ся нїколи від вчасної смерти своєї жінки, оповив его того вечера, як хмара.

Він підняв нараз очи і побачив, що Норберт поважно і з увагою приглядає ся єму.

— Чому не наллєш собі вина? Оно справдї дуже добре і не заслугує на те, аби ним помітувати.

— Наляти й вам?

— Добре. Менї чогось зимно. Такий зойк вітру, то найсумнїйший голос в природї.

Норберт наповнив чарку, що стояла перед сер Еверардом, але сам не пив вина.

Відозвав ся поволи, але поважно:

— Ви сказали передтим, що я за часто говорю про одну річ. Однако я гадаю, що коли би ви добре розважили, то пізнали би, що син одинак, позбавлений улюбленого вітця в такий страшний спосіб, мусить чути в своїм серци ненависть до убийника і часом не може тої ненависти не виявляти. Коли убито менї вітця, був я вже досить великий, аби его знати, полюбити і его образ на все задержати в своїй памяти.

Лїта, які у иних ослабили вражінє злочину, не могли мати нїякого впливу на сина, котрий ті довгі лїта ждав на день відплати і надіяв ся. Отже ви по зрілій розвазі пізнаєте,

коршми на музику, де веліли єму заплатити, вступ 40 сотиків. Коли не хотів заплатити паробки вигнали его з коршми. Тоді пійшов Рослер до дому і забравши цілий запас пороху свого майстра в скількости $2^1/_2$ кільоґрама, вернув до коршми і вкинув той порох уміщений в бляшанім пущці, до печи. Ледве всеів вибігти з коршми, порох в печи експльодував. Стіни дому розпали ся а стеля пригнетла всіх, що бавили ся в коршмі. Двоє дівчат, одна старша женщина і один мужчина погибли на місци, а осьмеро инших потерпіли тяжкі покалічення. Виновника замаху арештовано.

— **З драматичного товариства ім. Котляревского.** На загальних зборах товариства вибрано такий Виділ: пп. Іларий Огоновский, голова, др. Мих. Кацюба, заступник голови, др. Микола Шухевич, О. С. Мохнацкий, М. Волошин, І. Боднар, Е. Тишиньска, О. Гнатюкова, Е. Крушельницка, Д. Кучика, Б. Гулевич і др. К. Студиньский, виділові, а Лев Лопатиньский, В. Гнатишак, Н. Гринченківна і В. Негребецка, заступники виділових. Перше конституююче засіданє ново вибраного Виділу відбуде ся в четвер 25 го лютого с. р. о годині 7 мій вечером в комнатах Руской Бесіди, Ринок ч. 10. Просить ся всіх панів виділових і їх заступників, аби на засіданю конче явили ся.

— **Еміґрация до Канади** — як пишуть з Бучача до Gazet-и Narodow-ої — прибирає значні розміри. Селяни продають свої загороди в надії, що в Канаді дістануть землю — за дармо. Тимчасом, як показує ся з листів еміґрантів з Канади, беруть їх там по приїзді до копалень і фабрик, бо гроші, які мали з собою, видали на дорогу і в Канаді опинили ся без средств до житя. В наслідок того мусять они винаймати ся на щоденних робітників.

— **Родинна драма.** Дня 18 с. м. о годині 12ій в полудне замешкалай в Стрию при ул. Паньскій властитель лазні Людвик Дошлий, чоловік спаралїжований, застрілив з револьвера свою 17 літну дочку Божену, що від року була отемніла і не мала власти в ногах, а відтак вистрілом в голову смертельно зранив ся. Куля полишила ся в мозку. Причиною убийства і самоубийства суть імовірно невилічимі недуги обоїх, бо від Дошлого не можна було нічого довідати ся, а ніяких листів не полишив. Самоубийник мав жінку і четверо дітий.

— **На цілорічний курс науки господарства** при рільничій школі в Суходолі коло Коросна краєва Рада шкільна покликала отсих учителів: Матея Козака з Соколівки, Павла Кирчова із Струтина нижного, Теоф. Микульского з Підмихайля, Івана Косара із Стоянова, Сем Арсенича з Коршева, Тому Милевича з Грибович, Ем. Майданого з Волкова, Теоф. Лісковацкого з Сокаля, Луку Лапчиньского з Ладичина, Павла Ковальского з Кобиловолок та ще чотирох учителів з західної Галичини. Курс починає ся дня 1 марта с. р. і має на меті фахово вибразувати управителів доповняючих курсів рільничих.

Господарство, промисл і торговля

— **Ціна збіжа** у Львові дня 23 лютого: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·40 до 8·60; жито 6·40 до 6·70; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 5·— до 5·20; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 11·—; вика 5·30 до 5·75; бобик 5·50 до 5·57; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·90 до 6·25; хміль за 56 кільо 220·— до 250·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 60·— до 80·—; тимотка 22·— до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 лютого. На вчерашнім засіданю угорскої Делеґациї вела ся дальше дискусия на буджетом військовим. При тім прийшло до острої перепалки межи ґр. Апонієм а Тїшою. Апоній сказав до Тїші: Чоловік, що доконав памятної зміни фронту, щоби лиш дійти до власти, котрий цілу свою діяльність розпочав від проґрами, виготовленої політиками, не має права нїколи закидати неконсеквенциї.

Відень 24 лютого. Вчера відбуло ся перше засіданє епископів, вібраних на епископску конференцию, під проводом кард. Ґруши.

Вашинґтон 24 лютого. Правительство росийске вислало до держав ноту, в котрій обжаловує Японію о нарушене межинародного права через наглий атак без виповідженя війни на Порт Артур і на росийскі кораблї під Чемульпо.

Петербург 24 лютого. З Кореї доносять, що там настали на побережу страшні бурі, котрі роблять не можливі всякі воєнні операциї. Рух на манджурскій зелїзници має бути задержаний. З Іркутска доносять, що кладенє шин на Байкалскім озері поступає дуже скоро; доси положено вже 16 кільометрів.

Білград 24 лютого. Кн. Арсен Карадьордевич іменований командантом 1 забайкалского росийского полку козаків.

Льондон 24 лютого. З Сеуля доносять, що корейске правительство оголосило Йонґамфо (при устю ріки Ялю) за порт отвертий для межинародної торговлї.

Петербург 24 лютого. Указ царский позваляє збирати в цілій державі складки на збільшенє росийскої фльоти. Для заряду фондами буде установлений комітет під проводом наслїдника престола яко предсїдателя.

Порт Саид 24 лютого. Росийскі кораблї транспортові: „Орел“ що віз 1227 людий і „Смоленьск,“ що віз муніцию, приплили тут і по 24 годинах попливуть в дальшу дорогу до Одеси.

що нема чого дивувати ся, коли мене болючо дотикає лагідність, яку оказує ся тому чоловікови.

— Розумію тебе дуже добре — сказав сер Еверард — але сумніваю ся, чи зробив би для тебе прислугу, коли би підпирав в тобі той хоробливий наклін вічно займати ся минувшиною. Впрочім коли ти хочеш стати мужем Валлї, мусиш старати ся, аби єї житє було веселе і щасливе — а щоби тобі то удало ся, мусиш глядїти наперед, а не порпати ся в минувшости.

— Надію ся, що з часом менї то удасть ся — сказав Норберт, але то звучало непевно, майже розсїяно. Відтак спитав несподївано цїлком зміненим голосом: — Сер Еверард, можу говорити з вами щиро?

— Чим щирійше, тим лїпше.

— Від вісьмох днїв — а може повинен би я сказати від дня процесу — переслїдує мене чортівска гадка. Хоч як я против неї борю ся, хоч як бороню ся перед нею, не можу єї позбути ся. Сер Еверарде, приятелю, мій будучий тестю, ви були сердечним приятелем мого вітця, ви мусите знати близші обставини его смерти, ви щось укриваєте, маєте личну причину, щадити житє того чоловіка, ви —

Судорожний плач добув ся з его грудий; він відвернув ся і закрив лице руками.

Кілька хвиль оба мовчали; сер Еверард ждав, аж его зворушене промине.

— Я незвичайно здивований і засмучений, любий Норберте — сказав голосом приязного упімненя. — Ти так довго роздумуєш над тою справою, що тратиш розум і бачиш всьо в фальшивім сьвітлї. Як міг би я щось близшого знати про убитє твого вітця, як всї ті, що о тім чули? Яку причину мав би я замовчувати щось такого? Я, его приятель! Які тайні зносини мали би бути між мною, а тим волоцюгою? То, що ти собі уявляєш, то чиста божевільність! Менї надто тебе жаль, аби на тебе гнївати ся; однако мушу тобі сказати, що я моєї дочки нїколи не віддам за чоловіка божевільного. Коли не зможеш собі вибити раз на все з голови тої дурницї, то не будеш мужем Валлї.

— Люба Валлї! — шепнув Норберт, закриваючи ще лице руками — якої жертви не зробив би я для тебе!

— Она не жадає нїякої жертви від тебе і я не жадаю єї для неї! — відповів сер Еверард гордо. — Але чоловік, котрому я єї віддам, мусить мати здорову голову і здорове серце.

— Сер Еверарде, ви мали тілько терпеливости супротив мене — сказав Норберт, піднимаючи голову і обернув до него своє бліде, зворушене лице. — Будьте ще хвилю терпеливі; відтак нехай та прикра справа буде на все полагоджена між нами. З ріжних сторін чую, що ви і мій отець були щирими приятелями — в школї, на унїверситетї, в пізнїйших лїтах. Чи так було?

— Так, ми були щирими приятелями. Він був менї дуже дорогий.

— Моя тїтка оповідала менї, що ви в Кембрідж уратували его від смерти з нараженєм власного житя, коли его у водї вхопив корч в ногу.

— Я був би то зробив для кождого, хто був би в такій небезпечности. Я був добрим пливаком — то була дрібниця. Не говори о тім. То викликує прикрі спомини.

— Але я мушу о тім говорити. Хочу зрозуміти ваше відношенє. А як ви покінчили унїверситет, то остали дальше приятелями.

— Як найщирійшими.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає. Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).

ОГОЛОШЕНЯ.